

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja

Druk nr 379

Warszawa, 22 marca 2012 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o ustroju sądów powszechnych.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Andrzeja Rozenka.

(-) Maciej Banaszak; (-) Piotr Paweł Bauć; (-) Robert Biedroń;
(-) Bartłomiej Bodio; (-) Jerzy Borkowski; (-) Artur Bramora; (-) Jan Cedzyński; (-) Piotr Chmielowski; (-) Artur Dębski; (-) Marek Domaracki;
(-) Dariusz Cezar Dziadzio; (-) Wincenty Elsner; (-) Artur Górczyński;
(-) Anna Grodzka; (-) Michał Kabaciński; (-) Adam Kępiński;
(-) Krzysztof Kłosowski; (-) Henryk Kmieciak; (-) Sławomir Kopyciński;
(-) Roman Kotliński; (-) Łukasz Krupa; (-) Jacek Kwiatkowski; (-) Tomasz Makowski; (-) Małgorzata Marcinkiewicz; (-) Maciej Mroczek; (-) Jacek Najder; (-) Wanda Nowicka; (-) Michał Tomasz Pacholski; (-) Janusz Palikot; (-) Wojciech Penkalski; (-) Andrzej Piątek; (-) Zofia Popiołek;
(-) Marek Poznański; (-) Andrzej Rozenek; (-) Adam Rybakowicz;
(-) Armand Kamil Ryfiński; (-) Paweł Sajak; (-) Marek Stolarski;
(-) Halina Szymiec-Raczyńska; (-) Maciej Wydrzyński.

USTAWA
z dnia 2012 r.
o zmianie ustawy Kodeks Postępowania Karnego,
ustawy o prokuraturze oraz ustawy o ustroju sądów powszechnych

Art. 1

W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U. 1997 Nr 89, poz. 555 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 310 otrzymuje brzmienie:

„Art. 310 . § 1. Śledztwo powinno być ukończone w ciągu 6 miesięcy.

§ 2. W uzasadnionych wypadkach okres śledztwa może być przedłużony na dalszy czas oznaczony przez prokuratora bezpośrednio przełożonego wobec prokuratora, który prowadzi śledztwo, nie dłuższy jednak niż rok.

§ 3. W szczególnie uzasadnionych wypadkach właściwy prokurator nadrzędny nad prokuratorem nadzorującym lub prowadzącym śledztwo może przedłużyć jego okres na dalszy czas oznaczony, nie dłuższy jednak niż dwa lata liczone od daty wszczęcia śledztwa.

§ 4. Jeżeli zachodzi konieczność przedłużenia śledztwa na okres przekraczający łącznie dwa lata, Prokurator Generalny może przedłużyć śledztwo na dalszy czas oznaczony, nie dłuższy jednak niż kolejne dwa lata”.

2) po art. 310 dodaje się art. 310a w brzmieniu:

„Art. 310a. § 1. W okresie trzech miesięcy od momentu ogłoszenia podejrzanemu postanowienia o przedstawieniu zarzutów, śledztwo musi zakończyć się albo wniesieniem aktu oskarżenia do Sądu albo wydaniem postanowienia o umorzeniu postępowania.

§ 2. W wyjątkowych wypadkach, gdy po wydaniu i ogłoszeniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów ujawnią się nowe, istotne dla sprawy okoliczności dotąd nieznanne organom ścigania, albo podejrzany swoim zachowaniem bezprawnie utrudnia postępowanie, albo z przyczyn od siebie niezależnych nie może uczestniczyć w postępowaniu, Sąd Okręgowy na wniosek prokuratora prowadzącego śledztwo może je przedłużyć na kolejne trzy miesiące.

§ 3. Jeżeli w okresie sześciu miesięcy od daty przedstawienia zarzutów nie można zakończyć śledztwa z przyczyn wymienionych w § 2, Sąd Apelacyjny na wniosek prokuratora prowadzącego

śledztwo może je przedłużyć o kolejne trzy miesiące lub wydać postanowienie o jego zawieszeniu.

§ 4. Przepis § 1 nie stosuje się wobec osoby, co do której wydano postanowienie o poszukiwaniu listem gończym.

3) rozdział 58 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 58. Odszkodowanie za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie, zatrzymanie lub oskarżenie”.

4) w art. 552 § 5 otrzymuje brzmieniu:

„§ 5. Odszkodowanie i zadośćuczynienie przysługuje również w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania, zatrzymania, postawienia zarzutów lub oskarżenia”

Art. 2

W ustawie z dnia 20 czerwca 1985 r. – o prokuraturze (Dz.U. 2011 Nr 270, poz. 1599 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 12 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 12. 1. Pierwszego zastępcę Prokuratora Generalnego oraz pozostałych zastępców Prokuratora Generalnego powołuje, spośród prokuratorów Prokuratury Generalnej, i odwołuje z tych stanowisk Prokurator Generalny, po zasięgnięciu opinii Ministra Sprawiedliwości oraz Krajowej Rady Prokuratorów”.

2) w art. 12 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zastępcą Prokuratora Generalnego jest Naczelnny Prokurator Wojskowy, którego powołuje, spośród prokuratorów wojskowych, i odwołuje z tego stanowiska Prokurator Generalny, po zasięgnięciu opinii Ministra Sprawiedliwości oraz Ministra Obrony Narodowej”.

3) w art. 12 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zastępcą Prokuratora Generalnego jest Dyrektor Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, którego powołuje, spośród prokuratorów Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, i odwołuje z tego stanowiska Prokurator Generalny, po zasięgnięciu opinii Ministra Sprawiedliwości oraz Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

4) w art. 68 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Jeżeli czyn miał miejsce w czasie prowadzenia postępowania przygotowawczego i w związku z tym postępowaniem, bieg przedawnienia o którym mowa w ust. 1 rozpoczyna się od chwili jego ujawnienia”.

5) w art. 68 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. W razie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1a, przedawnienie następuje z upływem lat pięciu od chwili ujawnienia”.

6) art. 70 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 70. 1. W sprawach dyscyplinarnych orzekają sądy dyscyplinarne:

- 1) dla prokuratorów powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury:
 - a) w pierwszej instancji – sądy dyscyplinarne przy prokuraturach apelacyjnych,
 - b) w drugiej instancji – sąd apelacyjny;
- 2) dla prokuratorów wojskowych jednostek organizacyjnych prokuratury:
 - a) w pierwszej instancji – sąd dyscyplinarny przy Naczelnym prokuratorze Wojskowym,
 - b) w drugiej instancji – Sąd Najwyższy”.

7) w art. 72 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Prokurator Generalny, gdy uzna za celowe i uzasadnione potrzebami służby, może podjąć decyzję o nie kierowaniu sprawy do sądu dyscyplinarnego i wymierzeniu podległym prokuratorom kary porządkowej upomnienia lub nagany”.

8) w art. 72 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Ukarany, może w terminie 7 dni od dnia doręczenia mu upomnienia lub nagany, o których mowa w ust. 1a, wnieść odwołanie do Sądu Apelacyjnego właściwego w sprawach dyscyplinarnych.

9) w art. 72 po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. w razie wniesienia odwołania, o którym mowa w ust. 2a, Sąd Apelacyjny rozpoznaje sprawę jako sąd drugiej instancji”.

10) w art. 73 ust. 1 skreśla się zdanie: „a Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny w składzie pięciu członków”.

11) art. 76 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 76. 1. Rozprawa przed sądem dyscyplinarnym odbywa się jawnie. Przepisy art. 365 – 364 kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio”.

12) w art. 76 ust. 2 skreśla się.

13) art. 83 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 83. 1. Od orzeczenia sądu dyscyplinarnego wydanego w pierwszej instancji przysługuje odwołanie obwinionemu i rzecznikowi dyscyplinarnemu. Odwołanie powinno być rozpoznane w terminie 14 dni od dnia jego wniesienia do Sądu Apelacyjnego – orzekającego jako sąd dyscyplinarny drugiej instancji”.

14) w art. 83 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Od orzeczenia sądu dyscyplinarnego przy Naczelnym prokuratorze Wojskowym, odwołanie o którym mowa w ust. 1 powinno być rozpatrzone w terminie 30 dni od dnia jego wniesienia do Sądu najwyższego – orzekającego jako sąd dyscyplinarny drugiej instancji”.

15) art. 83a otrzymuje brzmienie:

„Art. 83a. 1. Sąd najwyższy rozpoznaje kasację, o której mowa w art. 83 ust. 2, na rozprawie, w składzie 3 sędziów.
2. Jeżeli sądem dyscyplinarnym w drugiej instancji był Sąd Najwyższy, kasację, o której mowa w art. 83 ust. 2, rozpoznaje Sąd Najwyższy, na rozprawie, w składzie 5 sędziów”.

Art. 3

W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. 2001 Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 12 § 1 po punkcie 5 dodaje się punkt 6 w brzmieniu:

„6) do spraw nadzoru nad postępowaniami przygotowawczymi”.

2) w art. 12 po § 5 dodaje się § 6 w brzmieniu:

„§ 6. Do orzekania w jednostkach, o których mowa w § 1 pkt 6 wyznacza się sędziów wykazujących szczególną znajomość problematyki śledczej”.

3) w art. 16 § 1 po punkcie 5 dodaje się punkt 6 w brzmieniu:

„6) do spraw nadzoru nad postępowaniami przygotowawczymi i czynnościami operacyjno – rozpoznawczymi”.

4) w art. 16 po § 4 dodaje się § 4a w brzmieniu:

„§ 4a. Do orzekania w jednostkach, o których mowa w § 1 pkt 6, wyznacza się sędziów wykazujących się szczególną znajomością problematyki śledczej oraz znajomością problematyki działań operacyjno – rozpoznawczych”.

Art. 4

Postępowania przygotowawcze i dyscyplinarne wszczęte przed wejściem w życie niniejszej ustawy prowadzone są na podstawie dotychczasowych przepisów.

Art. 5

Zastępcy prokuratora generalnego powołani przez Prezydenta Rzeczypospolitej mogą być odwołani przez Prokuratora Generalnego w trybie przewidzianym w niniejszej ustawie.

Art. 6

Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

- I. Proponowana ustawa jest doraźną, kompleksową nowelizacją trzech ważnych ustaw: kodeksu postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz prawa o ustroju sądów powszechnych. Wszystkie te zmiany mają na celu usprawnienie pracy prokuratury oraz sądów, przy równoczesnym, lepszym zabezpieczeniu podstawowych praw obywateli.
- II. W art. 310 kodeksu postępowania karnego wydłużono z 3 do 6 miesięcy instrukcyjny termin, w którym powinno być ukończony śledztwo. Możliwość przedłużenia śledztwa przez prokuratora przełożonego określono na czas oznaczony, nie dłuższy niż rok. W szczególnie uzasadnionych wypadkach śledztwo może być przedłużone na kolejny okres, nie dłuższy niż dwa lata liczone od daty wszczęcia postępowania. Tak więc śledztwo powinno się zakończyć nie później w okresie lat 2 od jego wszczęcia. Tylko w wyjątkowych, uzasadnionych przypadkach Prokurator Generalny mógłby przedłużyć śledztwo o kolejne 2 lata.

Taka regulacja pozwoliłaby skończyć z praktyką śledztw ciągnących się latami. W obecnym stanie prawnym nie ma ograniczeń czasu przedłużenia śledztwa, teoretycznie śledztwo może być przedłużane i trwać w nieskończoność.

Ciągnące się latami śledztwo stanowi poważne zagrożenie dla zasad państwa prawa. W ramach takiego śledztwa można pod rygiem odpowiedzialności karnej przestłuchiwać nieograniczoną liczbę

osób, sprawdzać ich bilingi, prowadzić rozmaite czynności dowodowe naruszające podstawowe prawa obywateli.

Art. 310 w proponowanym brzmieniu ogranicza czas trwania śledztwa do okresu nieprzekraczającego łącznie 4 lat.

Dotychczasowa praktyka pokazuje, iż mimo zmiany rządów, zmian oficjalnej polityki kryminalnej, pomimo oddzielenia Prokuratury od bieżącej polityki poprzez rozdzielenie funkcji Prokuratora Generalnego i Ministra Sprawiedliwości nie udało się zlikwidować instytucji tzw. „aresztów wydobywczych” polegających na przetrzymywaniu podejrzanych, którym formalnie przysługuje domniemanie niewinności, przez wiele miesięcy w aresztach bez przesłuchań, bez angażowania ich do udziału w czynnościach procesowych. Także nadzór sądu nad tymczasowym aresztowaniem okazał się niewystarczający dlatego też konieczna jest interwencja ustawodawcy.

Zresztą, nawet dla podejrzanych, wobec których nie zastosowano środka w postaci tymczasowego aresztowania, utrzymujący się miesiącami, a nawet niekiedy latami, status podejrzanego jest nie do pogodzenia z podstawowymi zasadami państwa prawnego i międzynarodowymi konwencjami, których Rzeczpospolita jest stroną.

Osoba podejrzana, mimo że jest formalnie nie karana, że przysługuje jej domniemanie niewinności, narażona jest na cały szereg negatywnych konsekwencji ekonomicznych, społecznych, politycznych, a przede wszystkim moralnych. Najbardziej dotkliwą konsekwencją jest utrata zaufania i dobrego imienia z wszystkimi tego skutkami.

Przepis art. 310a kodeksu postępowania karnego ogranicza czas, w którym można mieć status podejrzanego. Faza postępowania przygotowawczego *ad personam* określona została w czasie. Od momentu postawienia zarzutów z zasady okres ten trwać powinien nie dłużej niż 3 miesiące. W tym okresie należy albo skierować akt oskarżenia do sądu albo postępowanie umorzyć. Wyjątki od tej zasady określone są w § 2 i § 3 tego przepisu.

Tak więc podejrzanym z zasady nie można będzie być dłużej niż przez okres 3 miesięcy. Takie rozwiązanie jest zgodne z zasadami konstytucyjnymi, w szczególności art. 41 oraz 45 Konstytucji RP a także z duchem Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka i Obywatela (szczególnie art. 5, 8, 11), Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych (szczególnie art. 9), Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (w szczególności regulacje art. 5, 6).

Sam fakt niesłusznego podejrzenia i oskarżenia rodzi z reguły cały szereg negatywnych konsekwencji dla niesłusznie podejrzanego czy też oskarżonego. Skutkuje szeregiem szkód tak w sferze materialnej jak i niematerialnej. Zasada, że „szkoda musi być naprawiona” (jedno z praw naturalnych wymienionych przez Grocjusza i powszechnie akceptowanych w cywilizowanym świecie) doznaje w tej sytuacji uszczerbku. Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność z tytułu ryzyka za oczywiście niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie a nawet zatrzymanie natomiast dotąd nie ponosił odpowiedzialności za oczywiście niesłuszne postawienie zarzutów lub oskarżenie.

Przedłożony projekt nowelizacji poszerza zakres odpowiedzialności Skarbu Państwa za oczywiście niesłuszne postawienie zarzutów lub oskarżenie.

- III. Rozdzielenie funkcji Prokuratora Generalnego i Ministra Sprawiedliwości było pierwszym krokiem zmierzającym do oddzielenia Prokuratury od bieżącej polityki. Równocześnie w sposób istotny zwiększono niezależność prokuratorów wewnątrz prokuratury. Niezależność zewnętrzna Prokuratury nie jest jednak pełna. Prokuratura nie jest niezależna budżetowo, a fakt, że zastępców Prokuratora Generalnego powołuje Prezydent na wniosek Prokuratora Generalnego powoduje, że po pierwsze, apolityczny z założenia Prokurator zmuszony jest już na początku swej kadencji negocjować personalia z Prezydentem a po drugie, na czele Prokuratury faktycznie stoją identycznie umocowani (wszyscy mianowani przez Prezydenta) Prokurator Generalny i jego zastępcy.

Taka sytuacja utrudnia sprawne zarządzanie prokuraturą, a próba odwołania przez Prokuratora Generalnego zastępcy pociąga za sobą kryzys polityczny.

Projekt przewiduje powoływanie i odwoływanie zastępców Prokuratora Generalnego przez samego Prokuratora Generalnego, po zasięgnięciu opinii Ministra Sprawiedliwości i Krajowej Rady Prokuratorów. Inny tryb opiniowania dotyczy zastępcy Prokuratora Generalnego, który jest równocześnie Naczelnym Prokuratorem Wojskowym (powoływany i odwoływany po zasięgnięciu opinii Ministra Sprawiedliwości i Ministra Obrony Narodowej) oraz zastępcy prokuratora generalnego, którym jest równocześnie Dyrektor Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (powoływany i odwoływany po zasięgnięciu opinii Ministra Sprawiedliwości i Prezesa IPN).

Proponowana nowelizacja wzmacnia wyraźnie pozycję Prokuratora Generalnego wewnątrz Prokuratury. Tylko on sam jest mianowany przez Prezydenta RP, to on powołuje na stanowiska swoich zastępców. Wzmocnieniu ulega też jego władza dyscyplinarna. W wyjątkowych, uzasadnionych wypadkach może on wymierzyć podległym prokuratorom najniższe kary dyscyplinarne (upomnienie oraz naganę) bez przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego w pierwszej instancji. Od tych kar nałożonych przez Prokuratora Generalnego ukaranym prokuratorom przysługuje odwołanie do sądu dyscyplinarnego drugiej instancji.

Rozdzielenie funkcji Prokuratora Generalnego i Ministra Sprawiedliwości towarzyszyło także zwiększenie niezależności prokuratorów wewnątrz prokuratury. Jednakże temu zwiększeniu niezależności nie towarzyszyło zwiększenie odpowiedzialności za swoje działania. Wytworzyło to sytuację, w której prokuratorzy praktycznie nie odpowiadają za swe błędne czy pochopne decyzje niejednokrotnie godzące w ludzką godność i inne konstytucyjnie zagwarantowane prawa.

Ewentualne przewinienia dyscyplinarne prokuratorów z czasów śledztwa i w związku z jego prowadzeniem ujawniają się zwykle dopiero w czasie rozprawy przed sądem. Biorąc pod uwagę to, że delikty dyscyplinarne prokuratorów przedawniają się po 3 latach oraz biorąc pod uwagę czas trwania spraw sądowych, delikty takie w momencie ujawnienia są już często przedawnione.

Sądownictwo dyscyplinarne prokuratorów jest faktycznie (podobnie zresztą jak w innych korporacjach) sądownictwem koleżeńskim. Sądy dyscyplinarne nie tylko orzekają w sprawach przewinień dyscyplinarnych, ale także w sprawach uchyleń immunitetów. Praktyka pokazuje, że w sprawach o uchylenie immunitetu sądy dyscyplinarne nie ograniczają się do sprawdzenia, czy w konkretnym przypadku, zachodzą okoliczności, przed którymi ma chronić immunitet, ale oceniają dowody, winę etc., czyli faktycznie zastępują sąd w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Ponadto rozprawy dyscyplinarne prokuratorów są niejawne.

Projekt zasadniczo zmienia odpowiedzialność dyscyplinarną prokuratorów. Delikty dyscyplinarne, popełnione w związku z prowadzonym postępowaniem przygotowawczym, przedawniają się po 3 latach, ale liczonych nie od daty popełnienia ale od daty ujawnienia. Sąd dyscyplinarny pierwszej instancji jest nadal sądem złożonym z prokuratorów. Sądem drugiej instancji jest Sąd Powszechny. Rozprawy dyscyplinarne są z zasady jawne (przepisy kpk stosuje się tu odpowiednio), co umożliwia społeczną kontrolę nad takim postępowaniem.

- IV. Sądy sprawują swoisty nadzór nad działalnością prokuratury. To one orzekają o wnioskowanym przez prokuratora tymczasowym aresztowaniu, to one wydają zgodę na kontrolę operacyjną, to one wreszcie na rozprawie weryfikują akt oskarżenia i wspierające go dowody.

Rzecz w tym, że przy obecnym stanie prawnym, nadzór nad postępowaniem przygotowawczym i nad czynnościami operacyjno - rozpoznawczymi jest często jedynie nominalny i z zasady rozmywa odpowiedzialność. Sąd orzeka areszt, na odpowiedzialność prokuratora, który złożył wniosek, prokurator za orzeczenie aresztu nie czuje się odpowiedzialny, bo w końcu on tylko wnioskował, ale o areszcie zadecydował sąd.

Aby nadzór sądowy nad czynnościami postępowania przygotowawczego i nad czynnościami operacyjno – rozpoznawczymi był realny, a nie jedynie nominalny, faktycznie fikcyjny, niezbędnie jest zabranie tych spraw wydziałom karnym, stworzenie specjalnych wydziałów do nadzoru nad postępowaniem przygotowawczym w sądach rejonowych, a nad postępowaniem przygotowawczym i czynnościami operacyjnymi rozpoznawczymi w sądach okręgowych. Praca w takich wydziałach pozwoli też sędziom, odciążonym od innych obowiązków, na dokładne rozpoznanie wniosków, szczególnie o tymczasowe aresztowanie czy o zastosowanie kontroli operacyjnej. Pozwoli też na wyspecjalizowanie się sędziów w tych sprawach.

- V. 6 miesięczne *vacatio legis* jest niezbędne dla przeprowadzenia zmian organizacyjnych w sądach i prokuraturach.
- VI. Ustawa jest zgodna z prawem europejskim. Wprowadzenie w życie ustawy pociągnie za sobą koszty, które będą pokryte z budżetu wymiaru sprawiedliwości i prokuratury, bez przyznawania im dodatkowych środków.

Warszawa, 2 kwietnia 2012 r.

BAS-WAPEiM-802/12

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna

w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o ustroju sądów powszechnych (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Andrzej Rozenek)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2012 r. poz. 32) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt zakłada zmianę art. 310 i 552 oraz dodanie art. 310a w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zmianami). Zmiana dotyczy: terminu, w którym powinno być ukończone śledztwo, ograniczenia czasu, w którym osoba może mieć status podejrzanego oraz odszkodowania za niesłuszne przedstawienie zarzutów albo oskarżenie. W projekcie zaproponowano też zmiany w zakresie organizacji prokuratury oraz odpowiedzialności dyscyplinarnej prokuratorów (zmiana art. 12, 68, 70, 72, 73, 76, 83 i 83a ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze; Dz. U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599, ze zmianami) oraz utworzenie wydziałów do spraw nadzoru nad postępowaniami przygotowawczymi w sądach rejonowych i wydziałów do spraw nadzoru nad postępowaniami przygotowawczymi i czynnościami operacyjno-rozpoznawczymi w sądach okręgowych (zmiana art. 12 i 16 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych; Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zmianami).

Proponowana ustawa zawiera postanowienia przejściowe. Ustawa ma wejść w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem

Kwestie stanowiące przedmiot projektu ustawy nie są regulowane prawem Unii Europejskiej.

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Prawo Unii Europejskiej nie reguluje kwestii zawartych w przepisach opiniowanego projektu.

4. Konkluzje

Przedmiot projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o ustroju sądów powszechnych nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla

Warszawa, 2 kwietnia 2012 r.

BAS-WAPEiM-803/12

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna

w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu – czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o ustroju sądów powszechnych (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Andrzej Rozenek) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Projekt zakłada zmianę art. 310 i 552 oraz dodanie art. 310a w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, ze zmianami). Zmiana dotyczy: terminu, w którym powinno być ukończone śledztwo, ograniczenia czasu, w którym osoba może mieć status podejrzanego oraz odszkodowania za niesłuszne przedstawienie zarzutów albo oskarżenie. W projekcie zaproponowano też zmiany w zakresie organizacji prokuratury oraz odpowiedzialności dyscyplinarnej prokuratorów (zmiana art. 12, 68, 70, 72, 73, 76, 83 i 83a ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze; Dz. U. z 2011 r. Nr 270, poz. 1599, ze zmianami) oraz utworzenie wydziałów do spraw nadzoru nad postępowaniami przygotowawczymi w sądach rejonowych i wydziałów do spraw nadzoru nad postępowaniami przygotowawczymi i czynnościami operacyjno-rozpoznawczymi w sądach okręgowych (zmiana art. 12 i 16 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych; Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zmianami).

Przedmiot projektu ustawy nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy o prokuraturze oraz ustawy o ustroju sądów powszechnych **nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.**

Szef Kancelarii Sejmu

Lech Czapla